

36.

DR. GALAMBOS KÁROLY ÜGYVÉDI IRODA (nyilv. 3547) ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG

képviselésében eljár:

dr. Galambos Károly ügyvéd, a Budapesti Ügyvédi

kamarai azonosítószám:

18925

Székhelye:

1054 Budapest, Alkotmány u. 4. I/105.

Levélcím:

1366 Budapest 5. Pf. 35

Telefon/fax:

06-20-289-6384/36-1-239-1855

E-mail címe:

galambosugyved@gmail.com

Ügyszám:

Kamara tagja

Érkezett:

2017. SZEPTEMBER 21.

Idény:

35

Kezelőiroda:

Melléklet:

1

4 db

Tárgy: a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 44. M. 3124/2014/29. sorszámú ítélete és a Fővárosi Törvényszék 4. Mf. 680.265/2017/5. sorszámú jogerős ítélete ellen alkotmányjogi panasz

Alkotmánybíróságnak

(Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság útján)

1027 Budapest, II.

Tölgyfa u. 1-3.

FŐVÁROSI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG
TÖRVÉNYSZÉK
3
FOLYÓSZÁM
2017-09-31
1
3
FOLYÓSZÁM
UTASÍTÁS

I. Az alkotmányjogi panasz

1) A mellékelten (I/1. alatt) csatolt ügyvédi meghatalmazás alapján

felperes indítványozó képviselésében eljárva

a Dr. Galambos Károly Ügyvédi Iroda nevében [(1054 Budapest, Alkotmány u. 4. I/105.) eljáró ügyvéd dr. Galambos Károly ügyvéd] a törvényes határidőben - az Alaptörvény **24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján** és az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (**Abtv.**) **27.§ alapján** -

alkotmányjogi panasz indítványt

terjeszték elő a felperesnek - a felperes ellen - a indítványozó felperes által munkaviszonyra vonatkozó megállapodás megtámadása, vagyoni és nemvagyoni kártérítés, valamint sérelemdíj megfizetése tárgyában - **az ügy érdemében - hozott döntés ellen:** azaz

- a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 44. M. 3124/2014/29. sorszámú, 2016. május 19-én kelt ítélete (I/2 irat),
- ezen első fokú ítéletet helyben hagyó, a Fővárosi Törvényszék 4. Mf. 680.265/2017/5. sorszámú 2017. május 19-én jogerős (I/3 alatt csatolva) ítélete;
- (I/4.) ellen.

Felperes indítványozó kéri, hogy az indítvány elbírálása során végezze el az érintett jogszabályi rendelkezések Alaptörvénnyel való összhangját illető vizsgálatot is, az Abtv. 28. §-a alapján.

44M
B 0809.

Az indítvány elbírálása során indítványozó alapvető alkotmányossági kérdésként tartja vizsgálándónak azt, hogy

- a 2003. évi törvény 8.§-ának rendelkezései és a kialakított közigazgatási és bírói gyakorlat összhangban van-e az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésében foglaltakkal?;
- a Pp. 3. § (3) bekezdésében foglalt bírósági kioktatási kötelezettségnek a kereseti kérelmek elbírálásakor (a per tárgyához igazodva) milyen kötelező elemei vannak, és annak a II. fokú bíróság részéről történő megállapítása esetén szükséges-e az első fokú ítélet hatályon kívül helyezése?
- a perben jogosult-e a bíróság a fél által indítványozott tanúbizonyítást mellőzni arra hivatkozással, hogy a tanú kihallgatása szükségtelen, ezzel szemben ugyanakkor, ha a bíróság a kereset elutasítását a bizonyítékok hiányára alapítja, minősíthető-e a bíróság eljárása tisztességtelen eljárásnak?
- sérti-e a felek törvény előtti egyenlőségét, ha a munkaügyi perben bejelentett tanúbizonyítási indítványok közül, a munkáltatónál jelenleg is munkaviszonyban álló (vagy korábban ott foglalkoztatott) tanúk kihallgatását a bíróság teljesíti, azonban a másik indítványozó félnek - nem a munkáltatónál munkaviszonyban álló tanút - a bíróság nem hallgatja ki?
- sérti-e a felek törvény előtti egyenlőségét, ha a bíróság ugyanazon perben a felperest félként személyesen hallgatja meg a perben (Pp. 8. § és 113. §) , míg az alperes törvényes képviselőjét tanúként [Pp. 8.§ és Pp. 167.§ (1) bekezdése, 169-170.§ stb.] hallgatja ki? Van-e törvényes lehetőség alkotmányossági szempontból a félnek vagy törvényes képviselőjének tanúként történő kihallgatására, és nem, mint a perben szereplő félként történő eljárási nyilatkozat megtételére?
- tisztességes-e a polgári per, a hozott ítélet; ha a szakértői kirendelését a bíróság elmulasztja, arra hivatkozással, hogy a kérdést maga is meg tudja ítélni, bár azzal a szakmai képzettséggel, amely a perben felmerül (pszichológusi, orvosi kérdések) a bíróság tagjai nem rendelkeznek? A bíró jogosult-e megítélni, hogy ő kompetens akkor is döntési kérdésben, ha a szakmai képzettséggel nem rendelkezik?
- mikor indokolatlan vagy szükségtelen a fél által indítványozott tanú meghallgatásának mellőzése a tisztességes (és a nemzetközi gyakorlatban igazságos) eljáráshoz való jog biztosítása érdekében (arra is tekintettel, egyrészt, hogy amíg a tanút a bíróság meg nem hallgatta, addig alaptalan bármit is feltételezni a fél nyilatkozata alapján a tanú ténytudomásáról, másrészt a bíróságok pedig a perújítási eljárás során az alapügyben indítványozott, de ki nem hallgatott tanút így tekintik, hogy az nem új bizonyíték.) ?

2) Indítványozó kéri, hogy Mélyen Tisztelt Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24.§ (3) bekezdés b) pontja alapján - az Alaptörvénnyel ellentétes – a **Fővárosi Törvényszék 4. Mf. 680.265/2017/5. sorszámú jogerős ítéletét** - a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 44.M.3124/2014/29. sorszámú első fokon hozott ítéletére is kiterjedően - **megsemmisíteni szíveskedjék**, mivel a jogerős ítélet sérti felperesnek

- az Alaptörvény I. cikkében foglalt, az állami szervek által a polgárok alapjogvédelme biztosításához való jogát;
- a II. cikkében foglalt emberi méltósághoz való jogát;
- a XII. cikk (1)-(2) bekezdésében foglalt munka és foglalkoztatás szabad megválasztásához való jogát;
- a XIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tulajdonhoz való jogát;
- a XV. cikk (1) bekezdésében foglalt felek törvény előtti egyenlőségéhez és a (2) bekezdésében foglalt diszkrimináció tilalmához való jogát, valamint

- a XXVIII. cikk. (1) bekezdésében foglalt tisztességes, pártatlan és időszerű bírósági eljáráshoz való jogát.

Indítványozó kéri, hogy **Tisztelt Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság az Abtv. 53. § (4) bekezdése alapján az indítvánnyal érintett jogerős határozat végrehajtását – az Alkotmánybíróság eljárásának befejezéséig - felfüggeszteni szíveskedjék.**

Indokolás:

I. Az I. és II. fokú bírósági eljárás

3) Felperes indítványozó – mint a [REDACTED] alperes munkavállalója – 2014. szeptember 16. napján kelt keresetlevelében, illetve a későbbiek során pontosított keresetében kérte a bíróságtól

- annak megállapítását, hogy felperes a munkaviszony 2014. június 30.-án történő megszüntetésére tett írásbeli nyilatkozatát felperes sikeresen támadta meg, az érvénytelen;
 - a bíróság állapítsa meg, hogy a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetésére vonatkozó megállapodás az egyenlő bánásmód követelményébe ütközik, amelyre tekintettel a felperes munkaviszonyát állítsa helyre az 1959. évi IV. törvény (régi Ptk) 76.§-a és 84.§ (1) bekezdés d) pontja alapján;
 - a munkaviszony helyreállításáig - 2014. július 25-től az eltelt időre – kötelezze alperest a 406.000,- Ft/hó kiesett időre járó munkabér, valamint a közbenső időtől a késedelmi kamatok megfizetésére.
 - annak megállapítását, hogy a munkáltató megsértette a felperes személyiségi jogát a 2012. december 20-án az alperes ügyvezetője által a felperest szexuális tevékenységre történő felhívásával, továbbá ezzel összefüggésben az ezt követő felperesi munkaviszony alatt (a 2013. januárjától – 2014. június 30-ig terjedő időben) az alperes megsértette a felperes emberi méltóságát és vele kapcsolatban az egyenlő bánásmód követelményét. Felperes ezekre a folyamatos sérelmekre tekintettel elsődlegesen kérte a régi Ptk. 76.§ és 84.§ (1) bekezdés e) pontja alapján 7.308.000,- Ft nem vagyoni kárban, ennek 2013. szeptember 1-jétől járó késedelmi kamataiban történő marasztalását.
- Felperes másodlagosan kérte az őt ért sérelem miatt – a 2014. március 15-től 2014. június 30-ig terjedő időre az alperesnek sérelemdíjban való marasztalását az emberi méltóságának és vele kapcsolatban az egyenlő bánásmód megsértése miatt. Ennek jogalapját az új Ptk. 2:42-2:43.§ c) pontjában, 2:52.§-ában, valamint a 2003. évi CLXXVII. törvény (Ptk.) 8.§ (1) bekezdésében, míg összegét 1.400.000,- Ft-ban és 2014. július 1-jétől járó késedelmi kamataiban jelölte meg.
- Kérte az alperest a perköltség megfizetésére kötelezni. [Lásd a felperes 9. sz. előkészítő iratát.]

4) A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 2016. május 19. napján kelt 44. M. 3124/2014/29. sorszámú ítéletével felperes keresetét elutasította; kötelezte az alperest 552.958,- Ft áfát is tartalmazó perköltség megfizetésére.

Az első fokú bíróság a felperes keresetét alaptalannak találta. Ítéltének indokolásában megállapította, hogy felperesnek a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetésére vonatkozó nyilatkozata megtámadása elkésztett, [REDACTED] tanú meghallgatását így mellőzte.

A bíróság közös megegyezéssel nyilatkozatnak a megtámadására vonatkozó határidőt jogvesztőnek tekintette. A jogviszony az ítélet indokolása szerint nem a munkáltató által egyoldalúan lett megszüntetve, hanem a felek akaratából erre vonatkozó megegyezéssel szűnt meg, amely tartalmazta a felperes – érvényes – akaratát is.

(Az első fokú bíróság a munkaviszony megszüntetésével kapcsolatban nem foglalkozott az egyenlő bánásmód megsértésével.)

A perben a nem vagyoni kár tekintetében a felperest terhelte volna a bizonyítási kötelezettség a károkozó magatartás ténye, a jogellenes magatartással összefüggésben bekövetkezett hátrány és annak mértéke tekintetében. Felperes azonban sem a károkozó magatartást, sem a bekövetkezett hátrányt nem bizonyította.

A bíróság e körben nem abból indult ki, hogy a szexuális zaklatás 2012. december 20-án bekövetkezett-e, hanem az ezeket követő alperesi magatartások így történtek-e és ezek alkalmasak voltak-e a felperes emberi méltóságának, becsületének megsértésére.

A Bíróság úgy foglalt állást, hogy nem tudta megállapítani, hogy indokolatlan kifogások vagy megnövekedett feszültség lett volna a munkakapcsolatban, amely alkalmas lett volna a felperes becsülete és emberi méltósága megsértésére, tehát az állított kárt okozó magatartást a Bíróság nem találta bizonyítottnak.

Az első fokú bíróság a bizonyítás adatai alapján nem látta bekövetkezettnek az alperes részéről a kárt okozó magatartást, a hátrány bekövetkezését, az alperes terhére állított zaklatást és az egyenlő bánásmód megsértését, valamint az egészségkárosodás körében előterjesztett nem vagyoni kártérítést sem. A bíróság így a keresetet elutasította, és a felperest marasztalta a perköltségben.

Az első fokú bíróság nem adta indokát annak, hogy perben felperes részéről indítványozott tanúbizonyításoknak és szakértői bizonyításoknak miért nem adott helyt.

5) Felperes indítványozó az első fokú ítélet ellen 2016. június 24.-én fellebbezést terjesztett elő.

Felperes elsődlegesen kérte, hogy a Fővárosi Törvényszék a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 44. M. 3124/2014/29. sorszámú ítéletet hatályon kívül és utasítsa az első fokú bíróságot új eljárásra és újabb határozat hozatalára. Állapítsa meg a felperes fellebbezési perköltségét.

Másodlagosan pedig kérte, az első fokú ítélet megváltoztatását, kereset helyt adással történő elbírálását, a felperes elsőfokú perköltségben való marasztalásának mellőzését, továbbá az alperes kötelezését az első és másodfokú perköltség megfizetésére.

Felperes álláspontja szerint az első fokú ítélet megalapozatlan és jogszabálysértő az alábbiak miatt.

Felperes álláspontja szerint az első fokú bíróság a tényállást hiányosan, a felvett bizonyítás anyagból nyert bizonyítékok téves és okszerűtlen mérlegelésével, valamint a bizonyítási tehernek felperesre történő téves telepítésével és felperesi bizonyítási indítvány indokolatlan elutasításával állapította meg.

a) A tényállás megalapozatlansága körébe tartoznak az alábbi eljárás hibák és fogyatékok:

aa) Sérült a felek törvény előtti egyenlősége (Alaptörvény cikk), azzal, hogy az első fokú bíróság a per tárgyalása során a felperest félként hallgatta meg, míg az alperes törvényes képviselőjét tanúként hallgatta ki.

Az alperes törvényes képviselőjének tanúként történő kihallgatásából nyert bizonyítékok nagyobb bizonyító erőt tartalmaznak, mintha félként történő meghallgatására került volna sor. A Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) bizonyítási rendszerében a fél perbeli nyilatkozatainak megtétele során az igazmondási kötelezettség terheli, amelynek elmulasztása esetében pénzbírság kiszabásának van helye, míg a tanúként történő kihallgatás során nyert peranyag-tartalom bizonyíték, a tanú igazmondási kötelezettsége megsértése esetén büntetőjogi felelősség is terheli.

Felperes álláspontja szerint a bíróság nem tehetett volna különbséget, hogy a felperest félként, míg alperes törvényes képviselőjét tanúként hallgatja meg.

A per ténybeli alapjaként felperes által állított, az alperes egyik törvényes képviselőjének (ifj.) [REDACTED] ügyvezetőnek 2012. december 20-ai cselekményének tagadása ennél fogva a törvény erejénél fogva is nagyobb bizonyító erővel rendelkezik, mint a felperes nyilatkozata.

ab) Az első fokú bíróság jogalap és kellő indokolás nélkül mellőzte a felperes tanúbizonyítási indítványát [, különösen arra a tényre is tekintettel, hogy alperes törvényes képviselője a 2012. december 20-ai cselekményét, majd a felperesnek a jogviszonya megszűntetéséig fennálló hátrányos megkülönböztetését tagadta.

A felperes kollégái is azonban a felperes és az alperesi ügyvezető munkakapcsolatában beálló jelentős változást 2013. januárjától észrevették. [Lásd [REDACTED] tanú vallomását (14. jkv. 4. oldal utolsó bekezdés), [REDACTED] tanú vallomását (21. jkv. 4. oldal 2. bekezdés), [REDACTED] tanú vallomását (17. jkv. 6. oldal 3. bekezdés).

Erre tekintettel felperes álláspontja szerint a perben döntést nem lehetett volna hozni anélkül, hogy felperes által bejelentett tanúk [3. sz. előkészítő irat F/1 melléklet (6 fő tanú) és a 7. sz. előkészítő irat ([REDACTED])] kihallgatását a bíróság nem végezte el.

Az első fokú bíróság nem teljesítette a felperes 8. sz. előkészítő irat 2. pontjában a 2014. június 30-ai cash-flow kimutatás és a banki terminálon elindított átutalások bizonylatainak csatolására vonatkozó bizonyítási indítványát, amelynek indokát az ítéletében szintén nem adta.

ac) A első fokú bíróság a megfelelő szakmai kompetenciával nem rendelkezett ahhoz, hogy megítélje azt, hogy a felperes milyen pszichés állapotba került a 2012. december 20-ai alperesi ügyvezetői cselekmény kapcsán, majd a munkaviszonya 2014. június 30-án történő - 1,5 éves időtartama alatti – megszüntetéséig; illetve milyen mentális, pszichés és idegállapotban volt a közös megegyezéssel nyilatkozat megtételekor.

Felperesnek a perbeli előadása és [redacted] orvos-)tanú vallomása alapján a tényállás teljes feltárásához felperes jogi képviselője mellőzhetetlennek tartja a indítványozott pszichológus és orvossalakertoi szakertoi velemenyek beszerzeset. [Lásd a 9. sorszámú előkészítő irat 3. pont a)-b) pontját).

Az első fokú bíróság ezt kellő indok nélkül tagadta meg. A bizonyításra azon okból is szükség lett volna, hogy alperes ügyvezetője [redacted] tanúvallomásában a felperesnek tett szexuális cselekményre vonatkozó felhívását tagadta, [redacted] tanú vallomása pedig nem felel meg a valóságnak.

A perben a bíróság alapvetően az alperes alkalmazásában álló tanúk – az alperes másik ügyvezetőjének: (id.) [redacted] lenlétében történő kihallgatása során - szerezhett benyomást a felperes és az alperes munkáltatói-munkavállalói viszonyában beálló jelentős változás ténykörményeiről. Erre a körülményre tekintettel nyilvánvaló, hogy tanúk „teljesen visszafogottan” tették meg a vallomásukat, azt előrevetítve, hogy „minél kisebb sérelmet” okozzanak vallomásukkal a munkaadójuknak.

ad) Az első fokú bíróság ítélete így - a szakertoi bizonyítások hiányában - súlyosan megalapozatlan. Felperes továbbra is így kérte bizonyítási indítványként

- **pszichológus szakertő kirendelését** [Pp. 177. § (1) bekezdés]

- egyrészt a felperesi 23. sorszámú bírósági irat 1) pontjában foglalt körülményekre, - másrészt arra vonatkozóan is, hogy felperes rendelkezett-e (az előzményekre is tekintettel) azokkal a személyiségjegyekkel valamint ideg- és elmebeli állapottal, amely alapján a munkaviszonyának a közös megegyezés megszüntetésére vonatkozó akaratának nyomban történő befolyástól mentes akaratnyilvánításra és annak tanúsítására - az okirat aláírásakor - alkalmas volt. Felperes szerint a bizonyítás teljesítése a Országos Igazságügyi Orvostani Intézet 10. sz. Módszertani levelében foglaltak alapján különösen indokolt [Lásd felperes 8. sz. előkészítő irat 1. pont]. (Felperes álláspontja szerint akaratnyilatkozat hiányában a 2014. június 30. napján kelt szerződés létre sem jött, erre tekintettel a megtámadási szabályok sem irányadók rá, azaz a megtámadási jog elkészttsége kérdése a felperes keresetén kívülre esik.); továbbá

- **igazságügyi orvossalakertő kirendelését** (Pp. 177. § (1) bekezdése) felperes szükségesnek tartja szakvélemény megalkotására az iratok alapján és felperes vizsgálata érdekében. Ezt támasztja alá az alperesnek [redacted] orvos tanú vallomásának kritikájára és figyelmen kívül hagyására vonatkozó indítványa. Felperes e szakertoi bizonyítást szükségesnek tartja az orvos-tanú által megjelölt felperesi panaszok keletkezési okának, időtartamának (kezdetének és megszűnésének), illetve az alperes által tanúsított magatartásokkal való összefüggésének bizonyítására.

b) Az első fokú ítélettel kapcsolatos jogszabálysértések jogalapjaként felperes hivatkozott fellebbezésében az alábbi bírói gyakorlatra.

ba) 571/2001. számú munkaügyi elvi határozat

A munkáltató működési körébe tartozik a munkavégzéssel összefüggésben keletkezett stresszhelyzet [Mt. 174. § (2) bekezdés].

bb) 2247/2010. számú munkaügyi elvi határozat

I. A megállapodást az Mt. 7. § (4) bekezdése értelmében megtámadottnak kell tekinteni, amennyiben meghatározott határidőn belül írásban a másik féllel közlésre került. Az Mt. 7. § (3) bekezdésében előírt hat hónapos határidő mint anyagi jogi jogvesztő határidő nem a megtámadással összefüggő igény bíróság előtti érvényesítésére (keresetindítási határidőre) vonatkozik, hanem a megtámadás másik féllel történő közlésének végső határideje. A megtámadást követően az Mt. 7. § (4) bekezdése szerint az eljárásra a munkaügyi jogvita intézésének szabályai irányadók. A megtámadási határidő elmulasztása esetén el kell utasítani a keresetet, míg a keresetindítási határidő elmulasztása nem a kereset elutasítását, hanem a per megszüntetését eredményezi [Mt. 7. § (1) bekezdés (3) bekezdés].

II. A jogorvoslat módjára és határidejére vonatkozó munkáltatói kioktatási kötelezettség nem vonatkozik a közös megegyezésre [Mt. 6. § (3) bekezdés].

bc) 10/2012. számú munkaügyi elvi döntés

Jogellenes fenyegetés megvalósulása vizsgálatánál - a munkavállalótól a jelentős tényekről elvárható ismeretek mellett - értékelni kell a feleknek a megállapodás megkötésekor, illetve azt követően – különösen a hosszabb időn keresztül – tanúsított magatartását [Mt. 7. § (1), (6) bekezdés].

bd) 22/2014. számú munkaügyi elvi döntés

A munkavállaló és a felettese közötti személyes ellentét, kialakult konfliktus a rendeltetésellenes joggyakorlás körében értékelhető. A munkavállaló korábbi vezetői tapasztalata az egyenlő bánásmód megsértése vizsgálatánál nem minősül egyéb védett tulajdonságnak. A rendeltetésellenes joggyakorlás bizonyítása az erre hivatkozó munkavállalót terheli, míg az egyenlő bánásmód követelményének megsértését állító munkavállalónak valószínűsítienie kell, hogy hátrány érte és rendelkezett valamely védett tulajdonsággal. Ez esetben a munkáltatót kimentő bizonyítás terheli [1992. évi XXII. tv. - régi Mt. - 4. §; 2003. évi CXXV. tv. - Ebtv. - 8. § t) pont, 19. §].

be) 24/2015. számú munkaügyi elvi határozat

Az egyenlő bánásmód megsértése esetén érvényesülő kimentéses bizonyítás alapján a munkáltatónak kell bizonyítania, hogy hiányzik az okozati összefüggés a hátrány és a védett tulajdonság között, tehát nem valósult meg diszkrimináció [2003. évi CXXV. tv. 8. §, 19. §; 1992. évi XII. tv. - régi Mt. - 5. §].

bf) 4/2013.(IX.23.) KMK vélemény a munkajogi igény érvényesítésének egyes kérdései a 2012. évi I. törvény alapján

A Kúria Közigazgatási-Munkaügyi Kollégiuma a bíróságok szervezetről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. tv. 27. § (1) bekezdése alapján a munkajogi igényeknek a munka törvénykönyvről szóló 2012. évi I. törvény szerinti érvényesítése egyes kérdéseiről a következő véleményt alkotta:

„8.) A munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetésére vonatkozó megállapodás megtámadása esetén a keresetindítási határidő betartását a megtámadási határidő valamennyi feltételének vizsgálatával kell megállapítani.

9.) A munkáltató írásbeli kioktatási kötelezettsége az egyoldalú jognyilatkozata megtételekor, az általános elévülési időnél rövidebb, bíróság előtti igényérvényesíthetőség határidejére vonatkozóan áll fenn.

8.) A törvény külön szabályban rendelkezik a keresetlevél benyújtásának határidejéről arra az esetre, ha a fél a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetéséről szóló megállapodást megtámadja. A Pp. 121. § (1) bekezdés c) pontja és (2) bekezdése szerint ekkor a keresetlevélben elő kell adni, illetve csatolni kell azokat a bizonyítékokat, amelyekből a megtámadás szabályszerűsége megállapítható: új Mt. 28. § (4) - (5) bekezdés, 287. § (3) bekezdés. Az utóbbi olyan külön jogszabálynak minősül, amely a keresetindításra határidőt állapít meg, e határidő elmulasztása a Pp. 130. § (1) bekezdés h) pont alkalmazását vonja maga után. A keresetindítási határidő akkor tekinthető elmulasztottnak, ha a fél a megtámadás eredménytelenségétől számított 30 nap után nyújtja be a keresetlevélét [a 287. § (4) bekezdést is figyelembe véve]. A keresetindítási határidő vizsgálatához az is hozzátartozik, hogy a bíróság értékelje a 287. § (3) bekezdés második mondatában foglaltak betartását is. A keresetlevél megvizsgálásának eredménye alapján a Pp. 124. §-a alkalmazható.

9.) Az egységes ítélkezési gyakorlat nem változott azáltal, hogy a törvényalkotó 2003. július 1-jei hatállyal, a 2003. évi XX. törvény 28. §-ával a régi Mt. 202. § új (2) bekezdését iktatta be, amely a keresetindítási határidő megtartottságáról szól (EBH.2010.2247., Mfv.I.10.995/2011/4., Mfv.II.10.529/2010/6., Mfv.III.10.053/2012/3.). A módosító törvényre vonatkozó javaslat indokolása szerint ez a rendelkezés a 30 napos keresetindítási határidő elmulasztásának kimentése tekintetében alkalmazandó (4/2003. PJE VI. pont); nem érintette a munkáltatót terhelő kioktatási kötelezettséget tartalmazó kógens szabályt. Ezért a régi Mt. hatálya alá eső jogviták esetében a kialakult ítélkezési gyakorlat irányadó (a teljeskörű kioktatás elmaradása folytán a munkavállaló az igényét 3 éven belül érvényesítheti).

Az új Mt. az előbbtől eltérően szabályozta az igényérvényesítési határidőre vonatkozó, a munkáltatót terhelő kioktatás kötelezettségét. Meghatározta a kötelezettség tartalmát, ennél fogva a törvény 22. § (5) bekezdésének megfelelő kioktatást kell „teljeskörűnek” tekinteni, erre vonatkozóan tehát nem irányadó a kioktatás terjedelmére vonatkozó korábbi ítélkezési gyakorlat (pl. BH.1995.496.), másrészt a szóban lévő kötelezettség csak a munkáltató egyoldalú nyilatkozatára vonatkozik. A régi Mt-hez képest változás az is, hogy a kioktatás elmaradása esetén az igény hat hónap elteltével nem érvényesíthető [új Mt. 22. § (5) bekezdés]. Az új Mt. 6. § (2) bekezdése a kioktatási kötelezettségre is alkalmazandó.”

A felperes a munkaviszonyát 2012. június 18. napján – a 2012. évi I. törvény (új Mt.) hatályba lépése előtt - létesítette, amelyből következően a jogviszonyra a régi Mt., azaz 1992. évi XXII. törvény irányadó.

6) Felperes a 2017. január 16-án kelt fellebbezési indoklásában az alábbiakat emelte ki.

a) A felperes indítványozónak a munkaviszonyának közös megegyezéssel történő megszüntetésére vonatkozó **jognyilatkozata megtámadása nem késett el.** [Mt. 28.§ (7) bekezdés].

A felperes 6 hónapon belül gyakorolta a megtámadás jogát. Az elévülési szabályokra tekintettel a felperes nem volt olyan helyzetben, hogy mint jogban járatlan ezt gyakorolja, és miután ügyvédhez fordult került sor a jognyilatkozat megtámadására és a keresetnek határidőben

történő előterjesztésére. E tekintetben a felperesnél a megtámadási határidő nyugvását kell figyelembe venni, amely az elévülésbe nem számít be. A felperest ugyanis az alperes a megtámadási jogáról nem oktatatta ki. A felek által 2014. június 30-án aláírt okirat szerint a jogviszony 2014. július 25. napján szűnik meg közös megegyezéssel. A felperes abban a téves feltevésben volt, hogy a megtámadás joga a jogviszony megszűnését követő 30 napon belül gyakorolható. A 2014. augusztus 11-én adott ügyvédi meghatalmazáshoz képest augusztus 22-én kelt okiratban a jognyilatkozat megtámadása határidőben történt.

Az Mt. 286.§ (4) bekezdés az alábbiakat tartalmazza:

(4) Az elévülésre egyebekben a polgári jogi szabályokat kell alkalmazni azzal, hogy a munkavállaló igényének érvényesítésével kapcsolatos elévülési időt a felek nem rövidíthetik le.

A 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2014. március 15-én hatályos szövege szerint a Ptk. 6:24.§-a az elévülés nyugvására az alábbi rendelkezéseket tartalmazza:

6:24. § [Az elévülés nyugvása]

- (1) Ha a követelést a jogosult menthető okból nem tudja érvényesíteni, az elévülés nyugszik.*
(2) Ha az elévülés nyugszik, az akadály megszűnésétől számított egyéves - egyéves vagy ennél rövidebb elévülési idő esetén három hónapos - határidőn belül a követelés akkor is érvényesíthető, ha az elévülési idő már eltelt, vagy abból egy évnél - egyéves vagy ennél rövidebb elévülési idő esetén három hónapnál - kevesebb van hátra.
(3) A (2) bekezdésben meghatározott időtartam alatt az elévülés nyugvásának nincs helye, az elévülés megszakítására vonatkozó rendelkezéseket pedig azzal az eltéréssel kell alkalmazni, hogy a megszakítás következtében az egyéves - egyéves vagy ennél rövidebb elévülési idő esetén a három hónapos - határidő számítása kezdődik újból.

Mivel a felperes a 2014. június 30-hoz (a nyilatkozat megtételétől számítottan) képest az egyéves határidőnél rövidebb (Lásd Mt. 28.§ (7) bekezdésében foglalt 6 hónapos határidőt) elévülési határidővel szabályozott esetben az akadály megszűnésétől számított 3 hónapon belül élhetett megtámadási jogával (s így 2014. június 30-hoz képest a megtámadási határidő augusztus 30. napján járt volna le), amelyre sor került, mivel felperes 2014. augusztus 22-én kelt beadványban a megtámadási jogot gyakorolta.

Ehhez képest pedig a felperes, az Mt. 287.§ (3) bekezdése alapján 30 napon belül a bíróság előtt előterjesztette és az igényét érvényesítette. A felperesnek jogviszony megszüntetésével kapcsolatos megtámadási jogát tehát a Bíróságnak érdemben kellett volna vizsgálni, mivel az nem késett el.

Felperes utalt továbbá arra is, hogy felperesnél nem állapítható meg a jogviszonyának közös megegyezéssel történő megszüntetésére vonatkozó befolyásmentes, egyező akaratnyilatkozat. A felperes ugyanis a jogviszonyát nem kívánta megszüntetni, az alperesnek pedig a hiányra vonatkozó hivatkozása valótlan, mert a jogviszony megszüntetését nem ez motiválta alperes részéről.

b) Felperes álláspontja szerint az egyenlő bánásmód megsértése és a követelmények megsértésének orvoslásának kötelezettsége az Mt. 12. §-ából egyértelműen következik. Az Mt. 83.§ (1) bekezdés a) pontja egyértelműen elrendeli a munkaviszony helyreállítását, ha a munkaviszony megszüntetése az egyenlő bánásmód követelményébe ütközik.

A munkaviszony ilyen módon való megszüntetése vonatkozik a közös megegyezéssel történő megszüntetésre is, ha tényleges, befolyásmentes, a jogviszony megszüntetésére vonatkozó

akarati nyilatkozatot tükröző megegyezés – az egyenlő bánásmód megsértése következtében – a felek között nem jöhetett létre [Lásd keresetlevél 9/a pontjában kifejtetteket.]

E tekintetben a bíróság nem tisztázta, hogy az alperes által állított „közös megegyezésre” miként és mikor került sor, mivel a felperes bizonyítási indítványát a megbeszélésen állítólag jelen levő másik ügyvezető () tanúkénti kihallgatására bíróság nem teljesítette, de a mellőzést az ítéletben nem is indokolta. E tekintetben különös jelentősége lett volna azon állítás alperes részéről való bizonyításának, hogy a közös megegyezés kezdeményezésére alperes részéről pénztárhány miatt került sor, amely nyilvánvalóan nem felel meg a valóságnak, valamint Járdán Attila sem volt jelen a közös megegyezési irat felperes részére történő átadásakor, amelyet felperesnek nyomban alá kellett írnia.

c) Az első fokú bíróság ennek kapcsán – jogszabályba ütköző módon - nem vette figyelembe azt, hogy **az alperesi ügyvezető szexuális hatalmi fellépésével kapcsolatban a beosztott dolgozójával szemben a bizonyítási teher megfordult.**

Felperes a tanúvallomásokkal valószínűsítette a 2003. évi CXXV. törvény (Ebkvt.) 8.§-ban foglaltak szerint, hogy közvetlen hátrányos megkülönböztetés érte, amely az Ebktv. 10. § (1) bekezdésében körülírt zaklatással párosult, amelynek következtében a munkahelyen felperes jogellenesen „kirekesztésre”, elkülönítésre került.

Az Alaptörvény II. cikk szerint az emberi méltóság sérthetetlen. Minden embernek joga van az élethez és emberi méltósághoz. Az ember sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait – így emberi méltóságát - tiszteletben kell a munkáltatónak is tartania.

A Magyar Köztársaság Polgári Törvénykönyvéről szóló 1959. évi IV. törvény 76. §-a szerint a személyhez fűződő jogok sérelmét jelenti az egyenlő bánásmód megsértése, a becsület és emberi méltóság megsértése. Felperes álláspontja szerint a Ptk. 84.§ (1) bekezdés a) pontja alapján - figyelemmel a 2013. évi CLXXVII. törvény (Ptk.) 8.§ (2) bekezdésében foglalt átmeneti rendelkezésre (mivel a jogsértő magatartás 2012. december 20. napján kezdődött és 2014. június 30-ig tartott) az első fokú bíróságnak a jogsértést meg kellett volna állapítania, és az alperest marasztalni kellett volna a Ptk. 84.§ (1) bekezdés e) pontja alapján a nem vagyoni kártérítésben.

Az első fokú bíróság az alperest az Ebktv. 19.§ (2) bekezdése megsértésével nem oktatta ki bizonyítási kötelezettségére, annak ellenére, hogy felperes valószínűsítette az egyenlő bánásmód megsértését illetve felperessel szemben a munkavégzés során az együttműködési kötelezettséget megsértő és rendeltetésellenes joggyakorlást (munkáknak a 2012. december 20-ai eseményeket követően a felperes részére történő indokolatlan kijavításra történő visszaadása, rövid határidők tűzése, hogy a felperesnek hétvégén is dolgoznia kelljen a kiadott utasítás végrehajtása érdekében stb.).

Az első fokú bíróságnak az alperes bizonyítási kötelezettségének nem teljesítését az Ebktv. 19.§ (2) bekezdése alapján az alperes terhére kellett volna értékelni, és a keresetet a felperes javára helyt adással kellett volna elbírálnia. (Lásd ítélet indokolása II-III. rész 8.9. oldal.)

d) Felperessel szemben elkövetett személyiségi jogsértés tekintetében az első fokú bíróság nem volt abban a helyzetben, hogy szakértői bizonyítás nélkül megítélje, hogy az Mt. 10. §-ában foglalt és védett személyiségi joga megsértése tekintetében (Lásd keresetlevél 9. oldal b) pontja) állást tudjon foglalni.

2013. januárjától a felperest megkülönböztető bánásmód érte munkahelyén a többi női dolgozótól eltérően, amely következménye volt a 2014. december 20-ai eseménynek.

Felperest ért szexuális befolyás, majd a visszautasítás következtében a a felperest ért bizonytalansági kilátások, mellőzöttség és pszichés sérelmekre vonatkozóan – az emberi méltóság és becsület alperes által történő megsértésének felperes személyiségét ért mértékének feltárására - szükséges lett volna igazságügyi orvos és pszichológus szakértő kirendelése. Ennek mellőzése miatt ebben a kereseti részben való döntés is megalapozatlan.

Mindezekre a körülményekre tekintettel felperes kérte – a 2016. június 27. napján kelt fellebbezésében foglaltak fenntartásával –

- elsődlegesen az első fokú ítéletnek - a Pp. 252.§ (2) bekezdése és (3) bekezdése alapján a tárgyalás megismétlése és a bizonyítás kiegészítése érdekében - a hatályon kívül helyezését és az első fokú bíróságnak új eljárásra és új határozat hozatalára történő utasítását, a felperes fellebbezési perköltségének megállapítását;
- másodlagosan az első fokú ítéletnek a teljes megváltoztatását, és felperes keresetének helyt adással való elbírálását, az alperesnek az I-II. fokú perköltségben történő marasztalását.

7) A Fővárosi Törvényszék [redacted] által vezetett tanácsa a **2017. január 26-án tartott tárgyaláson a 8. Mf. 680.490/2016/6. sorszámú** jegyzőkönyvében a tanács elnöke az alábbi nyilatkozatot tette: *„a tanács elnöke az első fokú bíróságnak a Pp. 3. § (3) bekezdése alapján a bizonyítási teher körében adott tájékoztatását annyiban korrigálja, hogy felperesnek nem kell bizonyítania, illetve valószínűsíteni a védett tulajdonság és az okozott hátrány közötti okozati összefüggést. Amennyiben felperes valószínűsíti a hátrányos megkülönböztetés tekintetében a védett tulajdonságot és a hátrányt, akkor a kimentési bizonyítás kötelezettsége alperest terheli. A felperesnek meg kell jelölnie a védett tulajdonság és az okozott hátrány mellett az összehasonlítható helyzetű csoportot, személyt, vagy személyeket is. A bizonyítás esetleges sikertelensége a bizonyításra kötelezett felet terheli.”*

A felperes a kioktatás fényében fenntartotta azon nyilatkozatát, hogy a 7 tanú meghallgatását kéri. Alperes pedig határidőt kért bizonyítási indítványra előterjesztésére.

A [redacted] **vezette 8. Mf. tanács** ezt követően az első fokú bíróságnak az iratokat a 29. sorszámú jegyzőkönyv kijavítása céljából visszaküldte, mivel észlelte, hogy a 29. sorszámú jegyzőkönyv nem tartalmazza az ítélet kihirdetését, azzal hogy kijavítást követően az első fokú bíróság az iratokat ismételtén terjessze fel a jelen másodfokú ügyszámra hivatkozással.

Az első fokú bíróság a jegyzőkönyv kijavítását elvégezte, és az iratokat a II. fokú bírósághoz felterjesztette. Azonban felperes indítványozó által ismeretlen, és a bíróság által sem indokolt okból a fellebbezési ügyet már másik eljáró tanács, [redacted] **tanácselnök által vezetett a 4. Mf. tanács kapta.**

8) Felperes a 2017. május 12. napján kelt beadványában fellebbezési válasziratot terjesztett elő az alperes 2017. március 24. napján kelt észrevételére. [Az alperes egyébként a beadványában maga kérte [redacted] ügyvezető és [redacted] könyvelő tanúkenti meghallgatását, amelyet már a 2015. november 29. napján előterjesztett kérelmében az első fokú eljárás során is kezdeményezett. Az alperes [redacted] felperes által indítványozott tanú meghallgatását nem ellenezte, a felperes által indítványozott további 6 tanú meghallgatását azonban ellenezte, mivel állította, hogy az érintett személyek nem megtörtént tényekről számolnának be.]

Felperes válasziratában az alábbiakat emelte ki:

a) Felperes úgy véli, hogy a Fővárosi Törvényszék 2017. január 26-ai tárgyalásán Tisztelt II. fokú bíróság által a Pp. 3. §(3) bekezdése alapján történt kioktatásra figyelemmel a védett tulajdonságot és a hátrány bekövetkezését az első fokú bírósági eljárás során valószínűsítette.

A védett tulajdonsága a felperesnek a 2003. évi CXXV. törvény (Ebktv.) 8.§ a) pontja szerinti női neme, és ebből eredően a 8. § m) szexuális irányultsága [a felperesnek a 44. M. 3124/2014/10. jkv. 2. oldal (3) bekezdésében rögzített nyilatkozata szerint ez azt jelenti, hogy az az attitűje, erkölcsi felfogása, hogy házas ember és munkahelyi felettese ne tegyen neki szexuális ajánlatot. A felperes szexuális irányultsága egy erkölcsi tilalom, amelyet védendő tulajdonságnak tekint.] 8.§ t) pontja alapján azon egyéb helyzete, tulajdonsága, jellemzője, hogy a felperes a munkáltató ügyvezetője szexuális jellegű kérésének nem tett eleget. A felperessel szemben összehasonlítható csoport pedig az alperesi munkáltató többi női munkatársai.

E körben felperes utal arra, hogy az Alaptörvény és a Ptk. 2:42. § (2) bekezdése és 2:43. §c) pontja alkalmazása szempontjából a 2012. évben és 2014-ben hatályba lépett törvények nem követelik meg az egyenlő bánásmód megsértésének, illetve a személy hátrányos megkülönböztetésének megállapításához, mint személyiségi jogsértéshez hogy a felperes olyan csoporthoz tartozzon, amely csoportba tartozók közül a csoport tagját éri ilyen megkülönböztetés, míg a csoport többi tagját nem.

Mint ahogy az Ebktv. 8.§-a sem **csak csoportról rendelkezik, hanem az egyénről.** [Közvetlen hátrányos megkülönböztetésnek minősül az olyan rendelkezés, amelynek eredményeként egy személy vagy csoport valós vagy vélt [...] tulajdonsága miatt részesül kedvezőtlenebb bánásmódban, mint amelyben más, összehasonlítható helyzetben levő személy vagy csoport részesül, részesült vagy részesülne.]

Felperes szerint nyilvánvaló, hogy az Alaptörvény I. cikk és II. cikk tükrében – az emberi méltóság sérthetetlensége és elidegeníthetetlensége miatt e szűkített értelmezés már nem felel meg az Alaptörvény követelményének, illetve a személyiségi jogvédelem kereteinek. A Ptk. emberi méltóság védelmét szolgáló nevesített személyiségi jogok sérelmének katalógusa ugyanis kiegészült a „személy hátrányos megkülönböztetésével.” [Ptk. 2:43.§]

A hátrány, mint ahogy a felperes ezt a perben előadta pedig az volt, hogy az alperes ügyvezetőjének a felperessel fenntartott korábbi munkahelyi kiegyensúlyozott viszonya megváltozott: a felperest a munkahelyen mellőzte, részére indokolatlan feladatokat adott, amelyet csak hétvégi pihenőidejében tudott megoldani stb., majd a felperes munkaviszonyát – miután más munkatárssal a felperesnek a munkahelyről való eltávolítása esetén megvalósítandó feladatok pótlására felkészült - közös megegyezéssel megszüntette.

A felperes a valószínűsítési kötelezettsége körében tényelőadást tett [Lásd 44. M. 3124/2014/6. jkv] az őt ért 2012. decembere 20-ai ügyvezetői cselekménnyel kapcsolatban, továbbá beszámolt az ennek következtében őt a munkahelyén ért atrocitásokról és megkülönböztető eljárásokról, amelyet a munkatársak tanúvallomásai is megerősítettek [Lásd a felperes 2016. április 29. napján kelt 9.sz. előkészítő iratát és keresetváltoztatását.]

orvos-tanú vallomása bizonyította a felperesnek a munkahelyi helyzet következtében fennálló, mentális, pszichés, egészségi állapotát az eseményeket

követően, amíg ez a helyzet az alperesi munkáltatónál fennállt. A tanú vallomásaival igazolta, hogy a pszichés szorongás a felperes munkaviszonyának a megszüntetését követően csökkenő fázisba került.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján felperes álláspontja szerint a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetésre tett felperesi akaratnyilatkozat tekintetében is az egyenlő bánásmód megsértése (a személy hátrányos megkülönböztetése) megállapítandó. Felperes úgy véli, hogy mindezeket a bizonyítékokat az első fokú bíróság okszerűtlenül mérlegelte abból a szempontból, hogy a felperes részéről a védett tulajdonság és az őt ért hátrány bekövetkezése valószínűsítésére nem került sor és az első fokú bíróság a bizonyítási teher nem teljesítésének következményeit a felperesre telepítette (a kereset elutasításával). Erre tekintettel felperes kéri, hogy hívja fel az alperest a kimentési kötelezettsége bizonyítékai megjelölésére.

Másodlagosan - amennyiben Tisztelt Fővárosi Törvényszék úgy ítéli meg, hogy a felperes részéről a védett tulajdonság és okozott hátrány valószínűsítésére nem került sor - ebben az esetben felperes hivatkozik arra, hogy ez azért nem történt (történhetett) meg, mert az **első fokú bíróság a felperes által előterjesztett tanúbizonyítási kérelmét és szakértői bizonyításokra vonatkozó indítványát indokolatlanul mellőzte.**

b) Felperes [REDACTED] tanú [44. M. 3124/2014/14. jkv. 2-4. oldal] vallomását nem tartja hitelt érdemlőnek, meggyőzőnek, amely alkalmas lenne a felperes állított 2012. december 20-ai esemény megtörténtének cáfolatára.

A tanú is előadta, hogy „sok alkoholt ittunk, a taxiútra például már nem emlékszem.”

Ugyanakkor a tanú nem tudott nyilatkozni arra, hogy miként alakult ki ez a hármas beszélgetés. [REDACTED] tanú kihallgatására a bíróság nem idézte meg személyes megjelenési kötelezettséggel [REDACTED] tanút [Lásd 44. M. 3124/2014/12. jkv.] és így a tanúkat nem lehetett szembesíteni. A tanúk szembesítését a bíróság így nem tudta elrendelni.

A tanú semmilyen részlet tekintetében nem tudott nyilatkozni, amely hitelt érdemlően alátámasztotta volna azt, hogy [REDACTED] vele együttesen hagyta el a felperes lakását [Ki rendelte a taxit, melyik taxi-társaságtól, a taxi hogy nézett ki, ki szállt ki először a taxiból, majd a taxit ki fizette ki, milyen útirányon mentek.

A részletek hiánya arra enged következtetni, hogy a dolgok nem úgy történtek, ahogy a két tanú vallotta, illetve a felperes tényként állította. Azonban ezt az ellentmondást az első fokú bíróság a Pp. 173.§ szerinti szembesítés elrendelésével a felperes és [REDACTED] tanúval (alperesi törvényes képviselővel) nem tisztázta, amely mulasztás miatt lényeges eljárási szabálysértés történt.

c) Nyilvánvaló, hogy a [REDACTED] tanúk - akik nem hitték el a felperes állítását - érdektelen tanúknak nem tekinthetők [Lásd 44. M. 3124/2014/17. jkv.] A tanúvallomásuk során az érdekük az volt, hogy minél kevesebb információ lásson napvilágot az ő előadásukban az esetről. Az alperes törvényes képviselőjének [REDACTED] ügyvezetőnek az apja [REDACTED] ügyvezető ugyanis állandóan a tárgyalásokon részt vett, amely nyilvánvalóan befolyásolta – a jelenleg is alperesnél munkaviszonyban álló – tanúk vallomásának intenzitását, megfogalmazását; miközben az esetleges szembesítések miatt a tanúként kihallgatott [REDACTED] ügyvezető a tárgyalásokra személyes megjelenési kötelezettséggel nem került megidézésre.

Ezzel szemben [redacted] tanúvallomása – aki szintén az alperes munkavállalója - hiteles, meggyőző vallomást tett, arra hogyan szerzett tudomást a 2012. december 20-ai eseményre vonatkozóan. [Lásd 44. M. 3124/2014/14.jkv. 5. oldalt]. [Megjegyzendő: az Ő tanúkihallgatása során a tárgyaláson nem volt jelen [redacted] ügyvezető.]

[redacted] tanúnak – aki korábban az alperes alkalmazottja volt – 2013. augusztusában alperesnél megszűnt a munkaviszonya.

A tanú vallotta, hogy neki a felperes elmondásából szerzett arról tudomást, hogy „kapott indokolatlan és plusz feladatokat [redacted] [44. M. 3124/2014/21. jkv. 4. oldal] A tanú vallotta azt is, hogy „elhittém amiről beszámolt [redacted]; továbbá kérdésre vallotta. „Egy nap [redacted] felhívott sírva, ez [redacted] felmondása előtt nem sokkal történt, hogy [redacted] és [redacted] hangosan veszekedtek a munkahelyen, mert ő haza akart menni, ezt nem bírja. Rábeszéltem tartson ki, végül is sikerült megnyugtatni. Ezután nem sokkal [redacted] is felhívott feldultan, és ő is elmondta, hogy vitázott [redacted] és azt mondta [redacted] hogy „[redacted] másfél éve a kirugasodra készül, csak nem volt rá ideje.”

E tanúvallomásra is tekintettel mellőzhetetlen lett volna [redacted] tanú kihallgatása iránti felperesi indítványnak helyt adni. A tanú kihallgatását alperes sem ellenzi [2017. március 24-i fellebbezési észrevétel 8. pontja].

Éppen a felperes valós állítását támasztja alá az a tény, hogy a felperes annak ellenére igényt érvényesített az alperessel szemben, hogy a lánya költözéséhez az alperesi munkáltató segítséget nyújtott. A felperes a per során kijelentette, hogy házugságvizsgálatot is vállalna az igazmondása bizonyítása érdekében [Lásd a 44. M.3124/2014/29-I. jkv. 3. oldal utolsó bekezdését] (a tanúként kihallgatott alperesi törvényes képviselő azonban ilyen bizonyítást nem vállalt).

Mindezekre tekintettel felperes álláspontja szerint felperes valószínűsítette a közvetlen hátrányos megkülönböztetés tekintetében a felperesnek a törvény által védett tulajdonsága, illetve személyének jellemzőjét, továbbá a számára bekövetkezett hátrányt is.

Alperes mivel a bizonyítási kötelezettségét nem teljesítette, az ezzel kapcsolat terhet nem lehet a felperesre hárítani.

d) Az a körülmény, hogy a felperes, mint személy munkatársai által történő megítélése a 2012. december 20-ai esemény kapcsán nem változott, nem azt jelenti, hogy a felperesnek az az alperes ügyvezetője által történő kapcsolatbeli változása nem történt meg, és nem valósult meg a felperes „lekezelése”, „mellőzése”, „túráztatása” stb.

A tanúvallomásokban az az irány miszerint nem változott meg felperes munkahelyen való megítélése – az alperes 2017. március 24. napján kelt beadványban foglaltakkal ellentétben – nem azt fejezi ki, hogy „nyilvános megalázásáról” felperesnek nem volt szó, hanem azt hogy a tanúk maguk is úgy értékelték a felperes magatartását, hogy helyesen cselekedett.

Felperes álláspontja szerint az emberi méltóságot sértő magatartások az évtizedek során már más-más elkövetési módot vettek fel.

A sérthetetlen és elidegeníthetetlen emberi méltóságot sértő támadások megjelenési formáira a XXI század elején már nem kizárólag és kifejezetten a durvaság, a bántalmazás, a személy

elleni tettlegesség, az emberi fizikális testnek megszegyenítő és megalázó ténykedése a jellemző.

E jogsértések egyre kifinomultabbak; és a média, az elektronikus sajtó és a honlapok útján nyilvánosságra hozott lejárató, nem valós tényekre alapított hírbe-hozással vagy a tények elferdítésével; illetve valamilyen jogra hivatkozással jogi köntösbe burkolt jogsértés (mint jelen esetben a munkáltatói utasítási jog gyakorlásával megvalósuló, de zaklatási jellegű munkavégzés kérése, míg a közös megegyezéses megállapodásnak a munkáltató által előre (megbeszélés nélkül) elkészített okiratnak azonnali hatállyal történő aláíratatása) ún. intellektuális elkövetési móddal jelennek meg.

Ezeknek az ún. intellektuális elkövetési módoknak a súlya az emberi méltóság sérelme tekintetében azonban sok esetben súlyosabb, mint a fizikális test sérelmével megvalósított jogsértések.

Az első fokú bíróság a felperes keresetét mindezekre tekintettel jogszabálysértéssel utasította el. A kereset elutasításáról és a felperesnek a perköltségben való marasztalásáról szóló bírósági ítélet súlyosan sérti a felperesnek az emberi méltóság védelmére vonatkozó nemzetközi egyezményekben és az Alaptörvényben biztosított jogát.

Felperes továbbra is kérte az indítványozott 6 tanú kihalltatására vonatkozó indítvány teljesítését. E bizonyítási indítvány mellőzésére vonatkozó alperesi érvelés nem megalapozott. **A munkaügyi per jellege olyan intim tárgyban folyik, amellyel kapcsolatban alapvetően közvetett bizonyítékok merülnek fel arra vonatkozóan, hogy a munkáltató a perben előterjesztett tényállás alapján milyen eljárást, cselekményt folytatott a felperes személye tekintetében, és ezek milyen hatással voltak a felperes személyére, mentális-egészségi állapotára, a munkáltatói intézkedések következtében felperesnek a mindennapi munkateljesítése során milyen inzultusokat, megaláztatásokat kellett elviselnie, illetve ennek következtében milyen hátrány érte.**

Felperes álláspontja szerint, így a felperes nem fosztható meg attól, hogy Tisztelt Bíróság a a felperes által beszerezni indítványozott bizonyítékokat kimerítse, és azok mérlegelésével állapítsa meg a tényállást; továbbá alkalmazza a szükséges jogszabályokat felperes keresetlevelében és a 9. sz. előkészítő iratában foglalt kereseti kérelmei elbírálása érdekében.

Mivel alperes is a 2017. március 24-én kelt beadványában sérelmezte, hogy az első fokú bírósági eljárásban is már kért [REDACTED] *alperesi ügyvezető és [REDACTED] könyvelő tanúkénti kihallgatását továbbra is kéri, és felperes is fenntartja a tanúbizonyítási, szakértői bizonyítási és az alperes okirat csatolására kötelezése iránti bizonyítási indítványait, felperes úgy véli, hogy ezen bizonyítás felvétel meghaladja a II. fokú eljárás bizonyítási kereteit, amelyre tekintettel szintén indokolt az I. fokú ítélet hatályon kívül helyezése és az első fokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítása.*

9) A Fővárosi Törvényszék a 2017. május 19. napján kelt 4. Mf. 680.265/2017/5. sorszámu ítéletével az első fokú ítéletet – a Pp. 254.§ (3) bekezdése alapján indokai alapján - helyben hagyta. Kötelezte a felperest 276.500,- Ft fellebbezési perköltség megfizetésére.

II. Az Indítványozónak az Alaptörvényben biztosított jogai megjelölése, valamint az Alaptörvénynek azok a rendelkezései, amelyet a megsemmisíteni indítványozott jogerős bírósági döntés sért

10) A jogerős ítélet, illetve bírói eljárás ellentétes az Alaptörvény I., II., VI. cikk (2) bekezdésében, XIII. cikk (1) bekezdésében és a XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglaltakkal.

Az Alaptörvény fenti rendelkezései az alábbiakat tartalmazzák:

I. cikk

(1) AZ EMBER sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait tiszteletben kell tartani. Védelmük az állam elsőrendű kötelezettsége.

(2) Magyarország elismeri az ember alapvető egyéni és közösségi jogait.

(3) Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg. Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.

(4) A törvény alapján létrehozott jogalanyok számára is biztosítottak azok az alapvető jogok, valamint őket is terhelik azok a kötelezettségek, amelyek természetüknél fogva nem csak az emberre vonatkoznak.

II. cikk

Az emberi méltóság sérthetetlen. Minden embernek joga van az élethez és az emberi méltósághoz, a magzat életét a fogantatástól kezdve védelem illeti meg.

XII. cikk

(1) Mindenkinek joga van a munka és a foglalkozás szabad megválasztásához, valamint a vállalkozáshoz. Képességeinek és lehetőségeinek megfelelő munkavégzéssel mindenki köteles hozzájárulni a közösség gyarapodásához.

(2) Magyarország törekszik megteremteni annak feltételeit, hogy minden munkaképes ember, aki dolgozni akar, dolgozhasson.

XIII. cikk

(1) Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.

XV. cikk

(1) A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes.

(2) Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.

XXVIII. cikk

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

11) A jogerős ítélet nem egyeztethető össze a Nemzeti Hitvallásban foglalt alapelvekkel, továbbá az B) cikk (1) bekezdése, R) cikk; a 28. cikk és a 39. cikk (2) bekezdésének tartalmával sem, miszerint:

Valljuk, hogy az emberi lét alapja az emberi méltóság.

Valljuk, hogy a polgárnak és az államnak közös célja a jó élet, a biztonság, a rend, az igazság, a szabadság kiteljesítése.

Valljuk, hogy népuralom csak ott van, ahol az állam szolgálja polgárait, ügyeiket méltányosan, visszaélés és részrehajlás nélkül intézi.

B) cikk

(1) Magyarország független, demokratikus jogállam.

R) cikk

(1) Az Alaptörvény Magyarország jogrendszerének alapja.

(2) Az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek.

(3) Az Alaptörvény rendelkezéseit azok céljával, a benne foglalt Nemzeti hitvallással és történeti alkotmányunk vívmányaival összhangban kell értelmezni.

28. cikk

A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

III. Közvetlen érintettség kifejtése

12) Az indítványozó, [REDACTED] felperest a jogerős ítélet közvetlenül érinti, mivel a bírósági eljárásban – az ügy kapcsán - vele szemben - keresetet elutasító - jogerős ítéletet hoztak.

A jogerős ítélet sértette a felperes indítványozónak kiemelten az Alaptörvény II. cikk-ben foglalt emberi méltóságát (különösen a diszkrimináció tilalmának megsértése okán) , a XII. cikkben foglalt munka és foglalkoztatás szabad megválasztásához való jogát, a tisztességes, pártatlan és időszerű tárgyaláshoz való jogát. [Az időszerűség tekintetében indítványozó utal arra, hogy a **2014. szeptember 16-án kelt keresetlevél** alapján megindult perben **2017. május 19-én született jogerős ítélet.**]

Az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdésében foglalt alapjog védelmi kötelezettségük ellenére - az eljáró bíróságok - a felperes indítványozót megillető alapvető jogok védelme érdekében – elsődlegesen nem jártak el,

IV. A jogerős ítélet azon rendelkezéseivel kapcsolatos álláspont kifejtése, amelyek sértik az indítványozó alapvető jogait.

13) Felperes indítványozó álláspontja szerint az I. fokú bíróság ítélete és a II. fokú bíróság helybenhagyó határozata különösen az alábbiak miatt jogszabálysértő, illetve Alaptörvény-ellenes.

a) A II. fokú bíróság álláspontja jogszabálysértő abban a részében, hogy a megtámadási határidő elmulasztása okán a munkaviszony megszüntetésének a felek közös megegyezéssel történő megállapodás érvénytelensége nem volt vizsgálható. A II. fokú bíróság nem adott magyarázatot arra, hogy miért tekinti a 30 napos törvényi határidőt jogvesztőnek, amikor annak elmulasztásához az Mt. 28. §-a ilyen jogkövetkezményt nem fűz, sőt a 28.§ (7) bekezdése a megtámadási jog gyakorolhatóságát 6 hónapban határozza meg.

A Fővárosi Törvényszék jogerős ítélete arra sem ad magyarázatot, amelyet ezzel kapcsolatban felperes a 2017. január 16-án napján kelt fellebbezési indokolási iratában kifejtett, amelyet a felülvizsgálati kérelem indokaként is fenn tart.

A felperes 6 hónapon belül gyakorolta a megtámadás jogát. Az elévülési szabályokra tekintettel a felperes nem volt olyan helyzetben, hogy mint jogban járatlan ezt gyakorolja, és miután ügyvédhez fordult került sor a jognyilatkozat megtámadására és a keresetnek határidőben történő előterjesztésére. E tekintetben a felperesnél a megtámadási határidő nyugvását kell figyelembe venni, amely az elévülésbe nem számít be. A felperest ugyanis az alperes a megtámadási jogáról nem oktatatta ki. Bár a megtámadás jogáról való kioktatást a törvény kifejezetten nem írja elő, azonban felperes véleménye szerint a jogban járatlan, ilyen képzettséggel, kompetenciával nem rendelkező személy vonatkozásában ez a munkáltató részéről a rendeltetésszerű joggyakorlás és tisztességes eljárás körében elvárható kötelezettség. [Mt. Ptk. 1:2 § (1)-(2), 1:3 § (1) bekezdés, 1:4. § (1) bekezdés,]

A felek által 2014. június 30-án aláírt okirat szerint a jogviszony 2014. július 25. napján szűnik meg közös megegyezéssel. A felperes abban a téves feltevésben volt, hogy a megtámadás joga a jogviszony megszűnését követő 30 napon belül gyakorolható. A 2014. augusztus 11-én adott ügyvédi meghatalmazáshoz képest augusztus 22-én kelt okiratban a jognyilatkozat megtámadása határidőben történt.

Az Mt. 286.§ (4) bekezdés az alábbiakat tartalmazza:

(4) Az elévülésre egyebekben a polgári jogi szabályokat kell alkalmazni azzal, hogy a munkavállaló igényének érvényesítésével kapcsolatos elévülési időt a felek nem rövidíthetik le.

A 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2014. március 15-én hatályos szövege szerint a Ptk. 6:24.§-a az elévülés nyugvására az alábbi rendelkezéseket tartalmazza:

6:24. § [Az elévülés nyugvása]

(1) Ha a követelést a jogosult menthető okból nem tudja érvényesíteni, az elévülés nyugszik.

(2) Ha az elévülés nyugszik, az akadály megszűnésétől számított egyéves - egyéves vagy ennél rövidebb elévülési idő esetén három hónapos - határidőn belül a követelés akkor is érvényesíthető, ha az elévülési idő már eltelt, vagy abból egy évnél - egyéves vagy ennél rövidebb elévülési idő esetén három hónapnál - kevesebb van hátra.

(3) A (2) bekezdésben meghatározott időtartam alatt az elévülés nyugvásának nincs helye, az elévülés megszakítására vonatkozó rendelkezéseket pedig azzal az eltéréssel kell alkalmazni, hogy a megszakítás következtében az egyéves - egyéves vagy ennél rövidebb elévülési idő esetén a három hónapos - határidő számítása kezdődik újból.

Mivel a felperes a 2014. június 30-hoz (a nyilatkozat megtételétől számítottan) képest az egyéves határidőnél rövidebb (Lásd Mt. 28.§ (7) bekezdésében foglalt 6 hónapos határidőt) elévülési határidővel szabályozott esetben az akadály megszűnésétől számított 3 hónapon belül élhetett megtámadási jogával (s így 2014. június 30-hoz képest a megtámadási határidő augusztus 30. napján járt volna le), amelyre sor került, mivel felperes 2014. augusztus 22-én kelt beadványban a megtámadási jogot gyakorolta.

Ehhez képest pedig a felperes, az Mt. 287.§ (3) bekezdése alapján 30 napon belül a bíróság előtt előterjesztette és az igényét érvényesítette. A felperesnek jogviszony megszüntetésével kapcsolatos megtámadási jogát tehát a Bíróságnak érdemben kellett volna vizsgálni, mivel az nem késett el.

Felperes utal továbbá arra is, hogy egyrészt a felperesnél nem állapítható meg a jogviszonyának közös megegyezéssel történő megszüntetésére vonatkozó befolyásmentes, egyező akaratnyilatkozat. A felperes ugyanis a jogviszonyát nem kívánta megszüntetni, az alperesnek **pedig a hiányra vonatkozó hivatkozása valótlan, mert a jogviszony megszüntetését nem ez motiválta alperes részéről.**

Felperes indítványozó az alkotmányjogi panaszban sérelmezi, hogy az I-II. fokú bíróság mivel az elkésettséget állapította meg, a II. fokú bíróság ítéleti rendelkezésének az ügy érdemére való hivatkozása ellentétes a tisztességes eljárás követelményével. A felperes által közölt megtámadási ok, miszerint „*a közös megegyezés aláírásakor a felperesnek nem volt lehetősége az időbeli és szakmai mérlegelési lehetősége a munkaviszony megszüntetésére vonatkozóan*” éppen a felperes félelmét és az alperes jogellenes fenyegetését támasztja alá, amelyre azonban a felperes által felajánlott bizonyítás nem teljesítésére miatt, semmilyen bizonyítás az I-II. fokú bíróság részéről nem történt, továbbá ténymegállapítást a jogerős ítélet nem tartalmaz.

A jogorvoslati kioktatás elmulasztása csak az egyik kifogása volt a felperesnek a közös megegyezéssel nyilatkozat megtámadása tekintetében, amelyet a felperes tárgyaláson való jelenlétekor tett jegyzőkönyvi nyilatkozatok is alátámasztanak. A II. fokú ítéletben hivatkozott 12. sz. jegyzőkönyvbe foglalt felperesi nyilatkozat is azt tartalmazza: „*felperest nagy veszteség érte anyagilag azáltal, hogy az alperes megszüntette a szerződését*”, azaz a nyilatkozat nem felperes akaratnyilatkozata volt.

A tulajdonhoz kapcsolódó társadalmi felelősségvállalás kötelezettsége (Alaptörvény XII. cikk (1) bekezdés] alapján az alperesnek tartózkodnia kellett volna a felperes jogviszonyának közös megegyezést színelve, a diszkrimináció tilalmába ütköző módon, kényszer hatása alatt történő (oktrojált) megszüntetésétől és a felperest a megtámadás lehetőségéről - a jóhiszemű és nem rendeltetésellenes joggyakorlás (joggal való visszaélés tilalmába nem ütköző) elveinek megfelelően - ki kellett volna oktatnia.

A felperesnek a befolyásmentes, munkaviszony megszüntetésére vonatkozó akaratnyilatkozata nélkül a munkaviszonynak közös megegyezés jogcímén az alperes részéről történő megszüntetése sérti a felperesnek az **Alaptörvény XII. cikk (1) bekezdésében** foglalt munka és foglalkozás szabad megválasztásához való jogát, mivel a jogviszony megszüntetésénél a felperes szabadsága nem érvényesült, a megszüntetésre kényszer hatása alatt került sor. Az

Az I-II. fokú bíróság a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetésének körülményeit, ténybeli eseményeit nem tárta fel, amelyből következtetni tudott volna arra, hogy volt-e felperesnél kényszer, megfélemlítés, fenyegetés, amikor hozzájárult a jogviszony közös megegyezéssel történő megszüntetéséhez, különösen a 2012. december 20-ai események tükrében. Az I-II. fokú ítélet ebben a tekintetében megalapozatlan, így az sérti a felperesnek az **Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében védett** tisztességes bírósági tárgyaláshoz való alapvető jogát, továbbá a Nemzeti hitvallásban is kinyilvánított azon elvet, miszerint „*Valljuk, hogy a polgárnak és az államnak közös célja a jó élet, a biztonság, a rend, az igazság, a szabadság kiteljesítése.*”

A munkaviszony ilyen módon való megszüntetése vonatkozik a közös megegyezéssel történő megszüntetésre is, ha tényleges, befolyásmentes, a jogviszony megszüntetésére vonatkozó akaratnyilatkozatot tükröző megegyezés – az egyenlő bánásmód megsértése következtében – a felek között nem jöhetett létre [Lásd keresetlevél 9/a pontjában kifejtetteket.]

Az I-II. fokú bíróság erre tekintettel a Pp. 206. § (1) bekezdése megsértésével hozta meg a határozatát. Megjegyzendő: az első fokú bíróság a közös megegyezés megszüntetéssel kapcsolatos körülmények tekintetében részletes tényállást nem állapított meg.

A felperes kolléganőjének 2014. márciusában történt jogviszonya megszüntetése – mint indoknak a II. fokú bíróság részéről történő értékelése is okszerűtlen, mivel a felperes és kolléganője beosztása teljesen eltérő volt. Annak tanúnak a kihallgatása, amely az időmúlás szükségességét próbálta a felperes tanúbizonyítással alátámasztani, [REDACTED] anú meghallgatása szolgálta volna, amelyre azonban megalapozatlanul nem került sor.

Felperes álláspontja szerint a tényállás feltárása érdekében jogellenesen mellőzték az I-II. fokú bíróságok a felperes által indítványozott további 6 tanú kihallgatását is.

b) A II. fokú bíróság jogszabálysértően mellőzte az ítélet indokolásában annak kifejtését, hogy - az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésben foglalt diszkrimináció tilalmából eredő - egyenlő bánásmód sérelmét alperes miért nem valósította meg, figyelemmel az alperes bizonyítási kötelezettségére. Erre is tekintettel a Pp. 254. § (3) bekezdésének alkalmazása - a felperesi kereset jellege, a perben bizonyítani szükséges tények és bizonyítási teherre is figyelemmel - jogszabálysértő volt; felperes úgy véli, hogy a II. fokú bíróságnak a határozatát tisztességes módon, a fellebbezésben és válasziratban foglaltak kimerítésével - meg kellett volna indokolnia. Ennek elmulasztása sérti a Pp. 221. §-ában foglaltakat.

Felperes álláspontja szerint e körben az **Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes bírósági tárgyaláshoz való jogát** sértette felperesnek, hogy a II. fokú bíróság előtti eljárást [redacted] tanácselnök által vezetett tanács kezdte meg a 2017. január 26-ai fellebbezési tárgyalás megtartásával [Lásd 8. Mf. 680.490/2016/6. jkv.] , majd az ügy - ismeretlen ok miatt - átszignálásra került [redacted] tanácsára [Lásd a 4. Mf. 680.265/2017/3. sz. idéző végzést.]

Felperes álláspontja szerint ezzel **a peres felek ügyét elvonták a II. fokú eljárásban a törvény szerinti bírájuktól** [Lásd a 2011. évi CLXI. törvényt a bíróságok szervezetről és igazgatásáról (Bszi) 8-11. §], mivel az első fokú ítélet kihirdetésének megtörténtéről szóló jegyzőkönyv kijavítására az első fokú bíróságnak a II. fokú bíróság által történő felhívása nem jelenti a fellebbezési eljárás befejezését, és a fellebbezési eljárást [redacted] tanácselnök tanácsának kellett volna folytatnia, és a II. fokú határozatot meghoznia.

Felperes ezt különösen arra tekintettel említi meg, hogy a 2017. január 26-ai tárgyaláson a II. fokú bíróság tanácsának elnöke „*az első fokú bíróságnak a Pp. 3. § (3) bekezdése alapján a bizonyítási teher körében adott tájékoztatását annyiban korrigálja, hogy a felperesnek nem kell bizonyítania, illetve valószínűsítene a védett tulajdonság és az okozott hátrány közötti okozati összefüggést.*”

Ennek a kioktatásnak a következményeit [redacted] tanácselnök tanácsa sem hagyhatta volna figyelmen kívül, és nem mellőzhette volna a bizonyítás elrendelését, illetve a Pp. 164. § (1) bekezdésében foglalt bizonyítási teherre tekintettel az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését és az első fokú bíróságnak a tárgyalás megismétlésére és a bizonyítás kiegészítésére való utasítását vagy pedig az alperes bizonyítási terhe nem teljesítése miatt a kereset helyt adással való elbírálását [2003. évi CXXV. törvény 19. § (2) bekezdése, 1/2009. (VI.24.)PK vélemény]

Felperes úgy véli, hogy a Fővárosi Törvényszék 2017. január 26-ai tárgyalásán a II. fokú bíróság által a Pp. 3. §(3) bekezdése alapján történt kioktatásra figyelemmel a védett tulajdonságot és a hátrány bekövetkezését **már az első fokú bírósági eljárás során valószínűsítette.** A II. fokú bíróság ugyanis nem alkalmazott olyan kioktatását - a pernek ebben a szakaszában - amely alapján a felperest terhelte volna - a II. fokú bíróság által meghatározott határidő biztosítása mellett - további valószínűsítés teljesítése. Ha pedig ez a II. fokú bíróság szerint nem történt meg, akkor ebben az esetben a helyes Pp. 3. § (3) bekezdése szerinti kioktatás elmaradása - mint lényeges eljárási szabálysértés miatt - az első fokú tárgyalást meg kellett volna ismételni, és az első fokú bíróság ítéletét hatályon kívül kellett volna helyeznie a II. fokú bíróságnak.

A védett tulajdonsága a felperesnek a 2003. évi CXXV. törvény (Ebkvt.) 8.§ a) pontja szerinti női neme, és ebből eredően a 8. § m) szexuális irányultsága [a felperesnek a 44. M.

3124/2014/10. jkv. 2. oldal (3) bekezdésében rögzített nyilatkozata szerint ez azt jelenti, hogy az az attitűje, erkölcsi felfogása, hogy házas ember és munkahelyi felettese ne tegyen neki szexuális ajánlatot. A felperes szexuális irányultsága egy erkölcsi tilalom, amelyet védendő tulajdonságnak tekint.] 8. § t) pontja alapján azon egyéb helyzete, tulajdonsága, jellemzője, hogy a felperes a munkáltató ügyvezetője szexuális jellegű kérésének nem tett eleget. A felperessel szemben összehasonlítható csoport pedig az alperesi munkáltató többi női munkatársai.

E körben felperes utal arra, hogy az **Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdése**, a Ptk. 2:42. § (2) bekezdése és 2:43. §c) pontja alkalmazása szempontjából a hatályba lépett törvények nem követelik meg az egyenlő bánásmód megsértésének, illetve a személy hátrányos megkülönböztetésének megállapításához, mint személyiségi jogsértéshez hogy a felperes olyan csoporthoz tartozzon, amely csoportba tartozók közül a csoport tagját éri ilyen megkülönböztetés, míg a csoport többi tagját nem.

Mint ahogy az Ebktv. 8.§-a sem csak csoportról rendelkezik, hanem az egyénről. [Közvetlen hátrányos megkülönböztetésnek minősül az olyan rendelkezés, amelynek eredményeként egy személy vagy csoport valós vagy vélt [...] tulajdonsága miatt részesül kedvezőtlenebb bánásmódban, mint amelyben más, összehasonlítható helyzetben levő személy vagy csoport részesül, részesült vagy részesülne.]

Felperes szerint nyilvánvaló, hogy az Alaptörvény I. cikk és II. cikk tükrében – az emberi méltóság sérthetatlensége és elidegeníthetatlensége miatt e szűkített értelmezés már nem felel meg az Alaptörvény követelményének, illetve a személyiségi jogvédelem kereteinek. A Ptk. emberi méltóság védelmét szolgáló nevesített személyiségi jogok sérelmének katalógusa ugyanis kiegészült a „személy hátrányos megkülönböztetésével.” [Ptk. 2:43.§]

A hátrány, mint ahogy a felperes ezt a perben előadta pedig az volt, hogy az alperes ügyvezetőjének a felperessel fenntartott korábbi munkahelyi kiegyensúlyozott viszonya megváltozott: a felperest a munkahelyen mellőzte, részére indokolatlan feladatokat adott, amelyet csak hétféle pihenőidejében tudott megoldani stb., majd a felperes munkaviszonyát – miután más munkatárssal a felperesnek a munkahelyről való eltávolítása esetén megvalósítandó feladatok pótlására felkészült - közös megegyezéssel megszüntette.

A felperes a valószínűsítési kötelezettsége körében tényelőadást tett [Lásd 44. M. 3124/2014/6. jkv] az őt ért 2012. decembere 20-ai ügyvezetői cselekménnyel kapcsolatban, továbbá beszámolt az ennek következtében őt a munkahelyén ért atrocitásokról és megkülönböztető eljárásokról, amelyet a munkatársak tanúvallomásai is megerősítettek [Lásd a felperes 2016. április 29. napján kelt 9.sz. előkészítő iratát és keresetváltoztatását.]

[redacted] orvos-tanú vallomása bizonyította a felperesnek a munkahelyi helyzet következtében fennálló, mentális, pszichés, egészségi állapotát az eseményeket követően, amíg ez a helyzet az alperesi munkáltatónál fennállt. A tanú vallomásával igazolta, hogy a pszichés szorongás a felperes munkaviszonyának a megszüntetését követően csökkenő fázisba került.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján felperes álláspontja szerint a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetésre tett felperesi akaratnyilatkozat tekintetében is az egyenlő bánásmód megsértése (a személy hátrányos megkülönböztetése) megállapítandó. Felperes úgy véli, hogy mindezeket a bizonyítékokat az első- és a másodfokú bíróság okszerűtlenül – a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglalt törvényi rendelkezést megsértve - mérlegelte abból a szempontból, hogy a felperes részéről a védett tulajdonság és az őt ért hátrány bekövetkezése valószínűsítésére nem került sor és az első fokú bíróság a bizonyítási teher nem teljesítésének következményeit a felperesre telepítette (a kereset elutasításával).

Erre tekintettel a II. fokú bíróság eljárási jogszabályt sértett, amikor a Pp. 3. § (3) bekezdése alapján a felperes kérelme ellenére a II. fokú bíróság nem hívja fel az alperest a kimentési kötelezettsége bizonyítékai megjelölésére. [Lásd a felperes 2017. május 12-ei fellebbezési válaszirata 1/a pontját].

Felperessel szemben elkövetett személyiségi jogsértés tekintetében az első fokú bíróság nem volt abban a helyzetben, hogy szakértői bizonyítás nélkül megítélje, hogy az Mt. 10. §-ában foglalt és védett személyiségi joga megsértése tekintetében (Lásd keresetlevél 9. oldal b) pontja) állást tudjon foglalni.

Felperest ért szexuális befolyás, majd a visszautasítás következtében a felperest ért bizonytalansági kilátások, mellőzöttség és pszichés sérelmekre vonatkozóan – az emberi méltóság és becsület alperes által történő megsértésének felperes személyiségét ért mértékének feltárására - szükséges lett volna igazságügyi orvos és pszichológus szakértő kirendelése. Ennek mellőzése miatt ebben a kereseti részben való döntés is megalapozatlan.

c) A felperes nemvagyoni és vagyoni kártérítés iránti igénye tekintetében felperes szerint az I-II. fokú bíróságok a tényállást nem helytállóan állapították meg, mivel a felperes által felajánlott tanúk kihallgatására és a szakértők kirendelésére vonatkozó bizonyítást a bíróságok kellő indok nélkül utasították el. Ezzel megsértették a Pp. 221. § (1) bekezdését, a Pp. 167. § (1) bekezdését, Pp. 177. § (1) bekezdését, a Pp. 164. § (1) bekezdését.

A felperes szexuális indíttatású, az **Alaptörvény II. cikkében foglalt emberi méltóságában** való támadása, majd ennek az alperes törvényes képviselője által a mindennapi munkaviszonyban felperest ért kifogás alá eső magatartásai (amelyet végül a jogviszonynak közös megegyezéssel való megszüntetése munkáltató általi jogellenes megkonstruálása zárt le) tekintetében az I-II. fokon eljáró bíróságok kizárták a felperes által kezdeményezett tanúk meghallgatását [Lásd felperes 3.sz. 2015. március 23-án kelt előkészítő irata F/1 alatti **bizonyítási indítványát.**] ,míg az alperesnél foglalkoztatott tanúk meghallgatására sor került. A perben felperes álláspontja szerint e tekintetben sem érvényesült az **Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésében biztosított felek törvény előtti egyenlősége.**

Felperes álláspontja szerint az a körülmény, hogy a felperes az egészségügyi panaszai tekintetében csak [REDACTED] orvos tanú meghallgatását kérte és nem járt orvosnál, nem értékelhető a felperes terhére anélkül, hogy ebben a kérdésben a bíróságok szakvéleményt ne szerezhettek volna be. Az egész eseménykör bizalmas jellege azon okból, hogy az alperes ügyvezetőjének szexuális irányultsága következtében alakult ki felperesnél ez a mindennapi szorongásos állapot mindenképpen, hogy a felperes az általa ismert olyan orvos segítségét kérje, akiben megbízik.

Minderre tekintettel mivel ennek megítélésében a bíróság kellő szakértelemmel nem rendelkezett, jogellenesen mellőzte igazságügyi pszichológus és orvos-szakértő kirendelését.

d) Felperes álláspontja szerint az első fokú bíróság a tényállást hiányosan, a felvett bizonyítás anyagból nyert bizonyítékok téves és okszerűtlen mérlegelésével, valamint a bizonyítási tehernek felperesre történő téves telepítésével és felperesi bizonyítási indítvány indokolatlan elutasításával állapította meg. Mindez sérti a tisztességes tárgyaláshoz való, Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében felperes indítványozó részére biztosított alapvető jogot.

A tényállás megalapozatlansága körébe tartoznak az alábbi eljárás hibák és fogyatékok:

da) Sérült a felek törvény előtti egyenlősége (Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdése), azzal, hogy az első fokú bíróság a per tárgyalása során **a felperest félként hallgatta meg, míg az alperes törvényes képviselőjét tanúként hallgatta ki.**

Az alperes törvényes képviselőjének tanúként történő kihallgatásából nyert bizonyítékok nagyobb bizonyító erőt tartalmaznak, mintha félként történő meghallgatására került volna sor. A Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) bizonyítási rendszerében a fél perbeli nyilatkozatainak megtétele során az igazmondási kötelezettség terheli, amelynek elmulasztása esetében pénzbírság kiszabásának van helye, míg a tanúként történő kihallgatás során nyert peranyag-tartalom bizonyíték, a tanú igazmondási kötelezettsége megsértése esetén büntetőjogi felelősség is terheli.

Felperes álláspontja szerint a bíróság nem tehetett volna különbséget, hogy a felperest félként, míg alperes törvényes képviselőjét tanúként hallgatja meg.

A per ténybeli alapként felperes által állított, az alperes egyik törvényes képviselőjének (ifj.) [REDACTED] ügyvezetőnek 2012. december 20-ai cselekményének tagadása ennél fogva a törvény erejénél fogva is nagyobb bizonyító erővel rendelkezik, mint a felperes nyilatkozata.

db) Az első fokú bíróság jogalap és kellő indokolás nélkül mellőzte a felperes tanúbizonyítási indítványát, különösen arra a tényre is tekintettel, hogy alperes törvényes képviselője a 2012. december 20-ai cselekményét, majd a felperesnek a jogviszonya megszűntetéséig fennálló hátrányos megkülönböztetését tagadta.

E tekintetben az eljáró bíróságok tévedtek, amikor a 2012. december 20-ai események megtörténtének (bizonyításának) nem tulajdonítottak jelentőséget.

A perben azonban felperes bizonyította, hogy a felperes kollégái is azonban a felperes és az alperesi ügyvezető munkakapcsolatában beálló jelentős változást 2013. januárjától észrevették.

[Lásd [REDACTED] tanú vallomását (14. jkv. 4. oldal utolsó bekezdés), [REDACTED] tanú vallomását [21. jkv. 4. oldal 2. bekezdés], [REDACTED] tanú vallomását (17. jkv. 6. oldal 3. bekezdés).

Erre tekintettel felperes álláspontja szerint a perben döntést nem lehetett volna hozni anélkül, hogy felperes által bejelentett tanúk **[3. sz. előkészítő irat F/1 melléklet (6 fő tanú) és a 7. sz. előkészítő irat ([REDACTED]) kihallgatását a bíróság nem végezte el.**

Az első fokú bíróság nem teljesítette a felperes **8. sz. előkészítő irat 2. pontjában** a 2014. június 30-ai cash-flow kimutatás és a banki terminálon elindított átutalások bizonylatainak csatolására vonatkozó bizonyítási indítványát, amelynek indokát az ítéletében szintén nem adta, a II. fokú bírósága ezt szintén figyelmen kívül hagyta. A felperes indítványozónak a tisztességes és igazságos eljáráshoz való Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésben foglalt alapvető jogot sérti, hogy a bíróság e tekintetben indokolási kötelezettségének nem tett eleget.

dc) Sem az I. fokú, sem pedig a II. fokú bíróság a megfelelő szakmai kompetenciával nem rendelkezett ahhoz, hogy megítélje azt, **hogy a felperes milyen pszichés állapotba került a 2012. december 20-ai alperesi ügyvezetői cselekmény kapcsán, majd a munkaviszonya 2014. június 30-án történő - 1,5 éves időtartama alatti – megszűntetéséig; illetve milyen mentális, pszichés és idegállapotban volt a közös megegyezéssel nyilatkozat megtételekor.**

Felperesnek a perbeli előadása és [REDACTED] (orvos-)tanú vallomása alapján a **tényállás teljes feltárásához mellőzhetetlen lett volna a bíróságok részéről az**

indítványozott pszichológus és orvosszakértői szakértői vélemények beszerzése. [Lásd a 9. sorszámú előkészítő irat 3. pont a)-b) pontját). Az első fokú, illetve a másodfokú bíróság ezt kellő indok nélkül tagadta meg! A bizonyításra azon okból is szükség lett volna, hogy alperes ügyvezetője [REDACTED] tanúvallomásában a felperesnek tett szexuális cselekményre vonatkozó felhívását tagadta, [REDACTED] tanú vallomása pedig nem felel meg a valóságnak.

A perben a bíróság alapvetően az alperes alkalmazásában álló tanúk – az alperes másik ügyvezetőjének: [REDACTED] jelenlétében történő kihallgatása során (aki ifj. [REDACTED] ügyvezető édesapja) - szerezhetett benyomást a felperes és az alperes munkáltatói-munkavállalói viszonyában beálló jelentős változás ténykörményeiről. Erre a körülményre tekintettel nyilvánvaló, hogy tanúk „teljesen visszafogottan” tették meg a vallomásukat, azt előre vetítve, hogy „minél kisebb sérelmet” okozzanak vallomásukkal a munkaadójuknak. A felperes álláspontja szerint erre tekintettel sem volt az eljárás tisztességes.

A jogerős ítélet így - a szakértői bizonyítások hiányában - súlyosan megalapozatlan.

be) Az eljárás bíróságok nem vették figyelembe a Kúria M.I. tanácsa által tárgyaláson kívül elbírált Mfv.I.10.205/2016. számú ügyről indokolás nélküli felmentés, egyenlő bánásmód, rendeltetésellenesség tárgyában (2016.12.08.) hozott iránymutató bírói gyakorlatot.

A Kúria a hozott határozatában kifejtette: „Az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény (Ebkty.) 19. §-a a bizonyítás szabályait rögzíti. Ennek az (1) bekezdése szerint az egyenlő bánásmód követelményének megsértése miatt indított eljárásokban a jogsérelmet szenvedett félnek, vagy a közérdekű igényérvényesítésre jogosultnak kell valószínűsítania, hogy a jogsérelmet szenvedő személyt vagy csoportot hátrány érte, vagy – közérdekű igényérvényesítés esetén – ennek közvetlen veszélye fenyeget, és a jogsérelmet szenvedő személy vagy csoport a jogsértéskor – ténylegesen vagy a jogsértő feltételezése szerint – rendelkezett a 8. §-ban meghatározott valamely tulajdonsággal. A 19. § (2) bekezdése értelmében pedig az (1) bekezdésben foglaltak valószínűsítése esetén a másik felet terheli annak bizonyítása, hogy a jogsérelmet szenvedett fél, vagy a közérdekű igényérvényesítésre jogosult által valószínűsített körülmények nem álltak fenn, vagy az egyenlő bánásmód követelményét megtartotta, illetve az adott jogviszony tekintetében nem volt köteles megtartani. Az egyenlő bánásmód megsértése esetén érvényesülő kimentéses bizonyítás alapján a munkáltatónak kell bizonyítania, hogy hiányzik az okozati összefüggés a hátrány és a védett tulajdonság között, tehát nem valósult meg diszkrimináció (EBH2015.M24.)”

Az első fokú bíróság mivel az eljárás során téves tájékoztatást adott a felperes bizonyítási kötelezettségére, amelyet a felperes fellebbezésére tekintettel a II. fokú bíróság pótolott [Lásd a Fővárosi Törvényszék 8. Mf. 680.490/2016/6 jegyzőkönyvben a II. fokú bíróság által 2017. január 26-ai tárgyaláson teljesített kioktatását.].

A II. fokú bíróságnak a később eljáró 4. Mf. tanácsa azonban ezt a kioktatást nem vette figyelembe és nem vonta le a kioktatás következményeként jelentkező döntési kompetenciáját: az első fokú bíróság 44. M. 3124/2014/29. ítélet hatályon kívül helyezését és az első fokú bíróság új eljárásra utasítását, illetve - az alperes bizonyítási kötelezettsége elmulasztására tekintettel - az első fokú ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének helyt adással történő elbírálását. A II. fokú bíróságnak minimum követelményként olyan határozatot kellett volna

hoznia, amely az elsőfokú tárgyalás megismétlésére kötelezi a közigazgatási és munkaügyi bíróságot.

Jogsabálýsértően járt el a II. fokú bíróság, amikor – a Pp. 252. § (3) bekezdése megsértésével - az első fokú ítéletet helyben hagyta.

V. Jogorvoslati jog kimerítése, nyilatkozat egyéb eljárásról

14) Az Indítványozó [REDACTED] felperes a jogorvoslatot kimerítette azonban felülvizsgálati kérelmet - az eljáró bíróságok által indítványozó szerint megvalósított Alaptörvény-sértésre tekintettel - nem terjesztett elő. **Az alkotmányjogi panaszt Indítványozó a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 44. M. 3124/2014/29. sorszámú ítélete és a Fővárosi Törvényszék 4.Mf. 680.265/2017/5. sorszámú jogerős ítélete ellen - ezeknek a határozatoknak a megsemmisítése végett - terjesztette elő.**

Indítványozó kéri, hogy Tisztelt Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panasz elbírálásához bizonyítékként szíveskedjék beszerezni a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 44. M. 3124/2014. számú periratokat.

Budapest, 2017. augusztus 28.

Tisztelettel: [REDACTED] felperes indítványozó

képviselésében, a Dr. Galambos Károly Ügyvédi Iroda nevében:

dr. Galambos Károly ügyvéd

DR. GALAMBOS KÁROLY ÜGYVÉDI IRODA
1054 Budapest, Alkotmány utca 4.
Dr. Galambos Károly
Irodavezető ügyvéd
közlekedési szakjogász
Adószám: 18150409-2-41

Mellékelt iratok: 3db

- a 2014. augusztus 11-én kelt Ügyvédi meghatalmazás (I/1.) másolata
- a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 44. M. 3124/2014/29 ítélete (I/2)
- a Fővárosi Törvényszék 4. Mf. 680.265/2017/5. sz. ítélete (I/3)